

V jedné vesničce na úpatí hor žila v rodinném domku u hodného páníčka psí maminka Ela, která měla sedmi-měsíční štěňátko. Byl to bílý ohaří kluk s tmavými fleky na zádech a jmenoval se Robin.

I když to byl zatím jen malý chlupáč, měl se čile k světu, dokázal se mrštně pohybovat a občas se mamince úplně ztratil z dohledu.

Štěně bylo velmi zvědavé a často ho maminka našla u plotu, jak se snaží dostat ven ze zahrady.

„Robinku, co to děláš?“ Ptala se fenka a nesouhlasně štěkla. „Tobě je zahrada malá?“

„To ne, mami, ale chci vědět, co se děje venku. Viděl jsem kočku, jak proběhla pod plotem, rád bych šel za ní.“

„Kočky jsou hloupé a zbytečně riskují. Počkej, až půjdeme s páníčkem na procházku, to se ven dostaneme. Je hrozně horko, snad nás vezme do lesa.“

„Ale to budu mít to protivné vodítko,“ zívá Robinek.

„To máš kvůli bezpečnosti. Až budeš poslušný jako já, taky budeš chodit na procházky bez vodítka. Teď ještě nemůžeš. Jsme ohaří, takže lovečtí psi. Naše pudy jsou velmi silné a dokud nejsme absolutně poslušní, nemůžeme běhat na volno. A ty rozhodně poslušný nejsi.“

Ela by ještě pokračovala, ale v té chvíli zrovna vyšel z domu páníček Martin a zavolal na ně.

„Elo, Robine!“

Fenka nadšeně povyskočila a štouchla do synáčka čenichem.

„Volá nás páníček, musíme k němu jít.“

Robin začal vrtět ocáskem a rychle běžel za maminkou k páníčkovi.

„Miláčkové moji,“ smál se Martin a oba chlupáče drbal za ušima. Robin byl z toho v sedmém nebi. Nemohl si pomoci a pořád vyskakoval, aby byl k páníčkovi co nejbliž.

„Neskákej!“ Napomenul ho Martin, ale Robinek svoje tělo neovládal. Radost ho naprosto zaplavila, a když viděl, že se tomu i Martin směje, musel řídit o to víc.

Martin si vzdychl a nasadil štěněti obojek a připnul vodítko.

„Jsi jak z divokých vajec,“ usmál se na malého pejska a zase ho podrbal. „Ale to musíme napravit,“ dodal pak a Ela se na Robinka otočila.

„Nesmíš tak vyskakovat, vždyť páníčka umažeš a on pak bude mrzutý.“

„Ale mami,“ ňafal Robin, „podívej, jak se Martin směje, líbí se mu to.“

„Nelíbí, napomínal tě. Já nevím, co na tom cvičáku děláte, že jsi pořád tak neposlušný.“

„Když já si nemůžu pomoci,“ broukl Robinek, ale přece jen se trochu zklidnil.